

ΦΩΛΕΩΘΗΡΑΙ

Ἡ καταστροφή τῶν πτηνῶν πλὴν τῆς κακῆς διαθέσεως ἦν δεικνύει ἐκ μέρους τῶν μικρῶν παιδῶν, πολλαχῶς βλάπτει καὶ τὴν γεωργίαν ὡς καταστρεφόμενων τῶν καθαριστῶν τούτων τῶν δένδρων ἀπὸ ἐντόμων φθοροποιῶν. Οἱ δύο μωροὶ παῖδες οἱ εἰς τὸ ἔργον τοῦτο καταγιγόμενοι ὡς παριστᾶ ἡ παρατιθεμένη εἰκὼν—παρ' ὀλίγον ἐγένοντο ζῦμα τῆς μωρίας των ἀ-

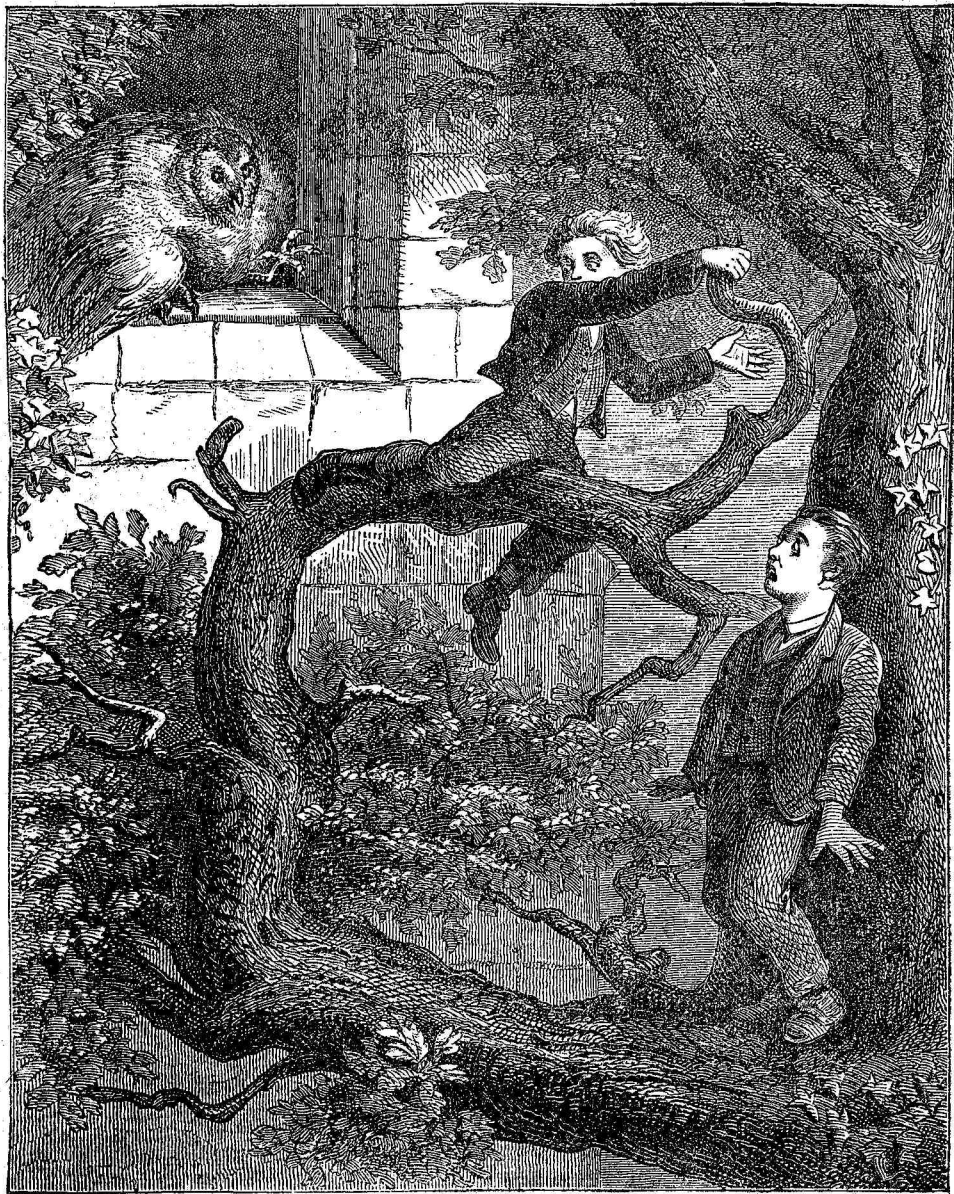
Θεὸς λέγει σαφῶς ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ ὅτι τὰ πτηνὰ διατελοῦσιν ἰδίᾳ ὑπὸ τὴν ἐαυτοῦ φροντίδα.

ΑΡΚΤΟΥ ΘΗΡΑ ΠΡΟΣ ΤΑ ΔΥΤΙΚΑ ΟΡΗ
ΤΗΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος].

Γ'. Κρέας ἄρκτου ἐπὶ γέλου.

Ὁ Ἰνδὸς δὲν ἀπεκρίθη, ὁ δὲ Βέρνερ ἀπέβησε τὸ βῆ-

ποτυφλούμενοι παρὰ τοῦ πτηνοῦ τοῦ ὁποῦ ἠβουλήθησαν νὰ ταραξῶσι τὰ νεογνά. Οἱ παῖδες οὗτοι δὲν ἐδιδάχθησαν πόσον κακὸν εἶναι τὸ λαμβάνειν τὸ εἰς ἄλλον ἀνήκον, ἔστω τοῦτο καὶ ἰδιοκτησία ἐνὸς πτηνοῦ οὐδὲ ὅτι ὁ Θεὸς δίδων εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸ κράτος ἐπὶ τῶν ζῶων ἠθέλησεν ἵνα οὗτος ἢ πρὸς τὰ ἀσθενέστερα ἀγαθός, δίκαιος καὶ εὐσπλαγχνός, οὐδὲ ὅτι ὁ

ἔδωτόν καὶ τὴν πυριτοθήκην του ὡς καὶ τὰς βεβρεγμένας καὶ βαρείας περικνημίδας του, διὰ νὰ μὴ ἔχη ἐπάνω του οὐδὲν τὸ δυνάμενον νὰ παρακωλύσῃ τὰς κινήσεις του, καὶ καθὼς ἐν τῇ προηγουμένῃ περιστάσει, στερεῶναι ἀγκῶνας καὶ γόνατα ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ σπηλαίου, αἰωρήθη ἄνωθεν τῆς σκοτεινῆς ἀβύσσου, καὶ μετ' ὀλίγον ἔφθασεν εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος.

Ἄλλ' εἰς μάτην ἐπειράτο νὰ κινήσῃ τὸ βαρὺ καὶ ἐκτάδην κείμενον πτώμα τῆς ἄρκτου· τὸ θηρίον ἔκειτο ἀκίνητον, κατέχον ὅλον τὸ διάστημα, καὶ προξενούν, καὶ περ νεκρὸν, τρόμον εἰς τοὺς φονεῖς του.

Μετὰ πάσης τῆς ἰσχύος, ἦν ἡ φύσις ἐπροίκισεν αὐτόν, ἔτι μᾶλλον ὑπὸ τοῦ φόβου τοῦ θανάτου αὐξανομένης, κατέβαλε διὰ τῆς δεξιᾶς του χειρὸς τελευταίαν ἀπόπειραν, καθόσον δὲν ἠδύνατο νὰ κινήσῃ τὴν ἀριστεράν του ἐκ τοῦ βράχου, φοβούμενος μήπως χάσῃ τὴν ἰσορροπίαν. Κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ὁ δεξιὸς αὐτοῦ παῦς ὠλισθήσεν ἐκ τινος προέχοντος σταλακτίτου· ἀφοῦ δὲ ἔχασε τὸ στήριγμά του, τὸ σῶμά του ἤδη κατήρχετο, καὶ ἤθελεν ἀνεπαισθήτως καταπέσει ἐν τῷ βαράθρῳ, ἐὰν δὲν ἐκρατείτο ἐκ τοῦ βράχου ἐγκαίρως δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, καὶ οὕτως ἐσώθη, ἐνῶ ἠλόκληρον τὸ σῶμά του ἐκρέματο ἐν τῆς ἀβύσσου.

Τοῦτο βεβαίως παρέσχεν αὐτῷ μικρὰν παρηγορίαν, καὶ μόνον ἐφαίνετο ἀναθάλλον τὴν ἀναπόφευκτον καταστροφήν του ἐπὶ τινος στιγμᾶς, διότι δὲν ἤθελε δυνηθῆ νὰ παρατείνῃ τὴν δεινὴν ταύτην θέσιν του ἐπὶ πολὺ, ἐξηντλημένος ἤδη ὄν ὑπὸ τῆς πείνης καὶ τοῦ κόπου· ἀλλ' ὁ Τεσακὲ ταχέως παρατηρήσας τὸν κίνδυνον αὐτοῦ, ἔκραξεν εἰς αὐτόν νὰ λάβῃ θάρρος ἐπὶ μικρὸν, καὶ εὐθὺς ἤθελον ἔλθει εἰς βοήθειάν του. Θεὸς δὲ τὸ φῶς κατὰ γῆς εἰς τὸ χεῖλος τοῦ βαράθρου, διὰ νὰ μὴ εὕρισκονται εἰς ἐντελεῖς σκότος, ἤρχισε τὴν πορείαν του ἄνωθεν τοῦ χάσματος, ἔχων ὑπ' ἑσπιν καὶ τὸν κίνδυνον τοῦ Βέρνερ. Δυνηθεὶς δὲ νὰ προσηλώσῃ τὸν πόδα του καλῶς πλησίον τῆς ἄρκτου, κατώρθωσε νὰ ἀσφαλισθῇ ἀπὸ τοῦ νὰ ὀλισθησῇ· καὶ τότε κατεχείρισε τοῦ ἔργου μετ' ἀπληπισμένης δυνάμεως, ἔρπων διὰ τῆς ἄρκτου, διότι τὸ σῶμά του ἦτο πολὺ ἐλαφρότερον πρᾶς τὸ τοῦ Γερμανοῦ.

Τὸ σπήλαιον ἦτο στενωτάτον, τὸ δὲ θηρίον βαρύτερον καὶ παχὺ, ἀλλ' ἐπὶ τέλους κατώρθωσε μετὰ πολλοὺς ὑπερανθρωπίους σχεδὸν ἀγῶνας, νὰ εὐρεθῇ ταχέως εἰς τὸ ἀντίθετον πλευρὸν τοῦ ζώου. Ἦτο ἡμῶς ἐπίσης δύσκολον νὰ τὸ κινήσῃ καὶ τὸ σῆρῃ πρᾶς τὸ μέρος του, διότι δὲν ἔπροεπε οὐδὲ στιγμήν ἀναπαύσεως νὰ λάβῃ, ἐὰν ἤθελε νὰ σώσῃ τὸν σύντροφόν του. Οἱ προέχοντες σταλακτίται ἦσαν μεγάλη βοήθεια εἰς αὐτόν· πρὸς τούτους δὲ στηρίξας τοὺς πόδας ἔσυρε τὸ βαρὺ ζῶον πρὸς ἑαυτόν.

Ὁ ἰδρῶς ἔρρεεν ἐκ τοῦ πρῶσώπου του κρουνηδόν, καὶ ἐστάθη πρὸς στιγμήν διὰ ν' ἀναπνεύσῃ, ὅτε τοῦ Βέρνερ ἡ ἀσθενὴς φωνὴ ἔφθασεν εἰς τὰ ὦτά του, βεβαιώσαντος αὐτόν, ὅτι δὲν ἠδύνατο πλέον ν' ἀνθέξῃ ἐν τῇ θέσει ἐκείνῃ οὔτε ἡμισυ λεπτόν τῆς ὥρας.

«Θάρρος, θάρρος!» ἀνέκραξεν ὁ Τεσακὲ, «τὸ κτήνος τὸ ἐκίνησα, καὶ ὁ ἀδελφός μου θὰ δυνηθῇ ν' ἀναπνεύσῃ ἐλευθέρως μετ' ὀλίγον. Θάρρος!» καὶ δι' ἀνεωθεισῶν δυνάμεων ἐπειράθη νὰ σύρῃ τὸν κολοσσόν. Προέβη ὀλίγον—ὀλίγον ἔτι. Ἐλαβε νέας δυνάμεις, καὶ τότε ἔσυρε τὸ ἄψυχον πτώμα ἕνα τοῦλάχιστον

πόδα πρὸς ἑαυτόν. Μετ' ἀστραπιαίας δὲ ταχύτητος ἐξεβίασε τὸν δρόμον του διὰ τοῦ πτώματος, καὶ ἐδράξατο τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς τοῦ Βέρνερ διὰ τῆς ἑαυτοῦ δεξιᾶς.

«Ἀνασῆκωσαι ὀλίγον τὸ σῶμά σου, διὰ νὰ ἐμπορέσω νὰ σὲ πιάσω ἀπὸ τῆς ζώνης!» Ἐφώναξεν εἰς αὐτόν. Ὁ Βέρνερ ἦτο ἀδύνατον νὰ πράξῃ τοῦτο, καὶ ἀσθενῶς ἐψύθυρισε· «Δὲν ἐμπορῶ νὰ κρατῶ πλέον, θὰ πέσω μέσα!»

Αἱ δυνάμεις του ἐξηντλήθησαν, καὶ ὁ Τεσακὲ εἶδε τοῦτο. Οὐδόλως δὲ εἰς λέξεις καταναλίσκων τὸν χρόνον, ἀφῆκε τὴν χεῖρα τοῦ λευκοῦ, ταχέως ἠνέωξεν

Ἡ σύζυγος τοῦ Ὀδίνου θεὰ Φρίγγα.

ἐπὶ ἐπὶ τοῦ δέρματος τῆς ἄρκτου, ἐν ᾗ εἰσώθησε τὴν ἀριστεράν του χεῖρα διὰ νὰ ἔχῃ τοῦτο ὡς ἀντέρισμα, καὶ τότε προσκλίνας ἐδράξατο τοῦ Βέρνερ ἀπὸ τοῦ ζωστήρος διὰ τῆς δεξιᾶς. Οὗτος δὲ μόλις ἠσθάνθη τὸ ἐκ τῶν ἐσκληρωμένων αὐτοῦ χειρῶν ἀφαιρεθὲν βᾶρος. Ἀναλαβὼν δὲ δυνάμεις διὰ τελευταίαν ἀπόπειραν, ἀνεσῆκωσεν ἑαυτόν, καὶ ταχέως ἔκειτο πρηνὴς διὰ τοῦ ἄνω μέρους τοῦ σώματός του ἐν τῷ σπηλαίῳ ὑποβοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἰνδοῦ.

Οὐδὲν πλεῖότερον ἠδύνατο νὰ πράξῃ, διότι τὸ πτώμα τῆς ἄρκτου, ἔφραττεν ἔτι τὴν εἴσοδον τῆς διόδου· ἀλλ' ἐν τῇ θέσει ταύτῃ τοῦλάχιστον, ἠδύνατο ν' ἀναπαυθῇ ἐπὶ μικρὸν, καὶ δὲν ἐφοβείτο πλέον νὰ πέσῃ ἐν τῆς τοῦ βαράθρου. Ὁ δὲ Τεσακὲ, ἐν τῷ μεταξὺ, ἐπανάλαβε τὰς ἐπὶ τῆς ἄρκτου ἀποπειράς του, διὰ νὰ μετακινήσῃ αὐτὴν εἰς εὐρύτερον μέρος τοῦ σπηλαίου.

Ἐπὶ τέλους ἐπέτυχε, καὶ ὁ Βέρνερ ἀνεσηκώθη ἐν τελῶς. Ἀμφότεροι ὅμως οἱ ἄνδρες ἦσαν κεκμηκότες μέχρι θανάτου, καὶ ὁ Γερμανός, ὅστις ἦτο καταπεποιημένος οὐχὶ τόσον ἐκ τῆς σωματικῆς ἐργασίας, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ φόβου τοῦ θανάτου, ἔκειτο ἐπὶ ἡμίσειαν σχεδὸν ὥραν ἀναίσθητος παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Ἰνδοῦ.

Ὁ δὲ Τεσακὲ, ἔχων καὶ αὐτὸς ἀνάγκην ἀναπαύσεως, ἐπὶ μικρὸν τοῦλάχιστον, πρῶτος ἀνέλαβε, καὶ ἐνθαρρύνων τὸν σύντροφόν του, προέτρεψε αὐτὸν νὰ μὴ ὑποχωρήσῃ εἰς τὰς ἐξηνητημένους δυνάμεις του.

«Ὁ δρόμος μας εἶναι μακρὸς καὶ κοπιαστικὸς», εἶπε, «καὶ ὁ ἀδελφός μου δὲν θὰ δυνηθῇ ν' ἀντιέξῃ πρὸς τοὺς δεινοὺς ἀγῶνας τοῦ κυνηγοῦ. Δύναται νὰ φάγῃ ὤμῶν κρέας; Ἐμπροσθεν τοῦ σπηλαίου καίει πῦρ, καὶ θερμὸν στρατόπεδον μᾶς προσκαλεῖ ν' ἀναπαυθῶμεν καὶ νὰ λάβωμεν ἀναψυχήν. Ἐδῶ ὁ ἀήρ εἶναι ὑγρὸς, καὶ σκότος θὰ μᾶς σκεπάσῃ ἐντὸς ὀλίγου. Τα κηρία μας ἐσώθησαν ὅλως διόλου σχεδόν!»

Ἰδὼν δὲ ὁ Βέρνερ, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ βραδύνωσι παντάπασι, ἐὰν δὲν ἐπεθύμει ν' ἀναζητήσῃ τὸν δρόμον των ἐν πλήρει σκοτίᾳ, ἐνῶ μετὰ φρίκης ἀναλογίζετο τὸ πλήρες ὕδατος σπήλαιον, συνήγαγε τὰς δυνάμεις του, καὶ δι' ἀμοιβαίων ἀγῶνων, ἐκίνουν τὸν βαρὺν ὄγκον τοῦ ζώου, τοῦ μὲν Βέρνερ ὠθοῦντος, τοῦ δὲ Τεσακὲ ἔλκοντος πρὸς ἑαυτὸν· οὕτω δ' ἔφθασαν εἰς μέρος ζῆθα τὸ σπήλαιον εὐρύνετο τοσοῦτον ἐπὶ τὸ μικρὸν τοῦτο διάστημα, ὥστε ἠδυνήθησαν ν' ἀνακαθίσωσι.

Ἐνταῦθα ὁ Ἰνδὸς παρήτησε τὸν λευκὸν, ἀπαιτοῦντα πλείονα αὐτοῦ ἀνάπαυσιν, ὑπέστρεψε πάλιν ἔρπων πρὸς τὴν ἄβυσσον εἰς ἀναζήτησιν τῶν ἐνδυμάτων τοῦ Βέρνερ, τοῦ πυροβόλου, καὶ τῶν λαμπάδων ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους. Τὸ φῶς σχεδὸν κατηναλίσκετο, ἀλλ' εἶχε κρατήσει τὸ μικρὸν τεμάχιον διὰ νὰ φέγγωσι κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν των, καὶ ταχέως ἐπανῆλθεν εἰς τὸν Γερμανὸν, ὅπως ἀποπερατώσωσι τὸ ὄχληρὸν καὶ κοπιῶδες ἔργον διὰ τῆς πρὸς τὰ πρόσω ὠθήσεως τοῦ πτώματος ἐν τῷ στενῷ σπηλαίῳ.

Ὁ Βέρνερ προέτεινε νὰ ἐκδάρωσι τὴν ἄρκτον καὶ νὰ λάβωσι μεθ' ἑαυτῶν μόνον τοὺς μηρούς καὶ τὰ πλευρὰ, τετυλιγμένα ἐντὸς τοῦ δέρματος· ὁ δὲ Τεσακὲ δὲν ἦτο μὲν τοιαύτης γνώμης, ἀλλ' ἐβεβίαιον, οὐχὶ ἐντελῶς ἄνευ λόγου, ὅτι θὰ ἠδύναντο νὰ σύρωσι τὴν ἄρκτον εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ σπηλαίου εἰς τοσοῦτον χρόνον, ὅσος ἀπαιτεῖτο νὰ ἐκδάρωσι καὶ κερματίσωσιν αὐτήν.

«Ὁ ἀδελφός μου θὰ ἴδῃ πόσον εὐκόλως θ' ἀσφαλίσωμεν τὸ λάφυρόν μας, καὶ θὰ εἶπη, ὅτι ὁ Τεσακὲ ἔχει δίκαιον», ἀπεκρίθη ὁ Ἰνδός· Οὐδόλως δὲ χρονοτριβήσαντες εἰς συζητήσεις, ἐπελήφθησαν τοῦ ἔργου, ἀφοῦ ὁ Βέρνερ ἐφόρσε πάλιν καὶ ἐκόμβωσε τὰς περικνημίδας του. Βραδέως δὲ, πολὺ βραδέως προσεχώρουν, καὶ ὅμως ἔφθασαν εἰς τὸ εὐρύτερον μέρος τοῦ σπηλαίου, οὐδεμίαν ἀνταλλάξαντες λέξιν, ὅπου τὸ ὕδωρ

ἤρχιζε καὶ ὀπότεν ἔπρεπε νὰ διαβῶσιν ἵνα καταντήσωσι καὶ πάλιν εἰς τὸ φῶς.

Μέχρι τοῦδε τὸ κηρίον των εἶχεν ὑπηρετήσει αὐτοὺς πιστῶς· ἀλλ' ἤδη κατηναλώθη, καὶ ἀναλάμψαν τὸ τελευταῖον ἐσβέσθη! Σκότος περιέβαλε τοὺς κυνηγοὺς, καὶ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς οὐδεὶς αὐτῶν ἐτόλμησε νὰ λαλήσῃ! Ἐπὶ τέλους ὁ Τεσακὲ ἔλυσε τὴν σιωπὴν εἰπὼν, «Ἐχει καλῶς! θὰ ἠναγκαζώμεθα ὀπωσδήποτε νὰ παραιτήσωμεν τὸ φῶς ἐδῶ, διότι ὁ ἀδελφός μου δὲν ἔχει τρεῖς χεῖρας, δύο δηλ· διὰ νὰ σύρῃ τὴν ἄρκτον, καὶ μίαν διὰ νὰ κρατῇ τὸ φῶς. Θὰ ἐξακολουθήσωμεν τὸ ἔργον μας».

«Ἄλλὰ Τεσακὲ, ἅς τὸ ἀναβάλωμεν! Νὰ περάσωμεν ἀπὸ τὴν σκοτεινὴν ταύτην τρύπαν γεμάτην ἀπὸ ὕδωρ καὶ χωρὶς φῶς! δὲν εἶναι παιγνίδι», ἀπεκρίθη ὁ Γερμανός, κᾶπως ἐν ἀπελπισίᾳ.

«Ἐσκέφθη ὁ ἀδελφός μου πρὶν πιασθῆ ἀπὸ τὸν βράχον, ὅτε ἐμελλε νὰ πέσῃ ἐντὸς τοῦ βαράθρου»; ἠρώτησεν ὁ Ἰνδός.

«Ἐὰν ἐσκέφθην! ὥραιος καιρὸς διὰ σκέψιν ἦτο ἐκεῖνος», εἶπεν ὁ Βέρνερ, γελῶν· «Καὶ τί ἄλλο εἶχον νὰ κάμω»;

«Καὶ τί ἄλλο θὰ κάμῃ ἐδῶ ὁ ἀδελφός μου; Τὸ ὠτίον μου εἶναι ἀνοικτὸν, καὶ ἀκούει τὴν φωνὴν τοῦ λευκοῦ».

«Ἐχει δίκαιον, Τεσακὲ», εἶπεν ὁ Βέρνερ, ἐντραπίεις κᾶπως, «καὶ τώρα, ὡς καὶ πάντοτε· ἀλλὰ διὰ νὰ σὲ ἱκανοποιήσω ἄφες με νὰ ὑπάγω πρῶτος. Ἐδῶ εἶναι τὸ ὄπλον μου, μὴ τὸ φέρῃς μαζί σου, ὅταν περάσῃς, θὰ τὸ ζητήσω κατόπιν. Τώρα ὅμως, πρέπει νὰ φροντίσωμεν νὰ μὴ χάσωμεν τὸν δρόμον μας».

«Τὸ σπήλαιον εἶναι εὐθὺ, καὶ δὲν ἔχει λοξοδρομίας», εἶπεν ὁ Ἰνδός, «δὲν θὰ ὑπάρχῃ τόπος, ὥστε ὁ ἀδελφός μου ν' ἀφήσῃ τὴν εὐθείαν ὁδὸν, καὶ τὸ θερμὸν πῦρ τοῦ ὑψηλοῦ θὰ μᾶς ὑποδεχθῇ».

Ὁ Βέρνερ προέβη ἔρπων κατὰ μέτωπον, καὶ εὐρῶν τὸν δρόμον του τῇ βοήθειᾳ τοῦ Τεσακὲ, ἔσυρε τὴν ἄρκτον ἐντὸς τοῦ ὕδατος.

Πέπλος σκότους ἐκάλυπτε τοὺς δύο ἄνδρας, ἡ δὲ θέσις αὐτῶν ἐντὸς στενοῦ σπηλαίου, μόλις δύο ποδῶν ὕψους, καὶ ἡμιπεπληρωμένου ὕδατος, οὐδόλως ἦτο ἐπίφθονος. Αἱ καρδίαι ὅμως αὐτῶν ἐσκληρύνοντο ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης διὰ τῶν ἀδιαλείπτων κινδύνων καὶ στερήσεων, καὶ ἄνευ παραπόνου τινὸς ἐξηκολούθουν τὸν δρόμον των, βραδέως μὲν, ἀλλ' ἀσφαλῶς.

Ἄν καὶ ἡ ἐντὸς τοῦ ὕδατος πορεία των ἦτο τοσοῦτω δυσάρεστος, τὸ φορτίον των ὅμως ἠδύναντο νὰ κινήται εὐκολώτατα ἐντὸς αὐτοῦ, καὶ οὐδεμίαν σχεδὸν δυσκολίαν παρέσχεον αὐτοῖς. Μετὰ τετάρτου περὶπου ὥρας ἀγῶνα, τὸ εὐλογημένον φῶς ἔλαμψεν ὑπεράνω αὐτῶν, ὡς ἀμοιβὴ διὰ τὴν ἡρωικὴν αὐτῶν ἐπιμονὴν, διὰ τῆς ὡς καπνοδόχου ὁπῆς, ὅτε ἔφθασαν εἰς τὴν βᾶσιν τοῦ δένδρου, ὑπερ' ἐχρησίμωσεν αὐτοῖς ὡς κλίμαξ.

«Αἱ! ἀπὸ πάνω»· ἀνέκραξεν ὁ Βέρνερ ἐν πάσῃ τῇ

δυνάμει τῶν πνευμόνων του, και σχηματῆσας τὰς χειράς του ἐν εἶδει χωνίου εἰς τὸ στόμα του πρὸς αὐξῆσιν τοῦ ἤχου, «αἱ! ἀπὸ πάνω», ἐπανάλαβε.

Ταῦτοχρόνως δὲ τὸ στόμιον ἐσκοτίσθη, και τοῦ Ρέδαμ ἡ ἐνθαρρύντικὴ φωνὴ ἀντήχησε πρὸς τὰ κάτω, «Νὰ μὲ πάρῃ ὁ διάβολος, ἐὰν ἐγάσῃκα, ὅτι ἤλθετε ἐπὶ τέλους. Ἐφρανταζόμην, ὅτι ἐβάλετε εἰς τὸν νοῦν σας νὰ ξεχειμάσητε αὐτοῦ μέσα».

«Οὐδὲ στιγμὴν περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι ἦτο ἀνάγκη ἐμείναμεν», ἀνέκραξεν ὁ Βέρνερ, ἐνῶ ἀνεξήριχάτο ἐπὶ τοῦ τραχέως δένδρου εὐκίνητος ὡς γαλῆ. «Θαυμάσια!» εἶπε και πάλιν τώρα ἐν ἐκπλήξει, διότι περίεξε ὑπερμεγέθους πυρᾶς, πέντε ἐκ τῶν κατοίκων τῶν δασῶν ἔκειντο ἐξηπλωμένοι. Ἴπποι ἐχρημέτιζον, κύνες ὑλάκτου, και οἱ ἄνθρωποι ἀνεπήδησαν ὅποις δεξιωθῶσιν αὐτόν.

Αὐτὸς δὲ ταχέως ἀνατιναχθεὶς ἔξω τῆς σκοτεινῆς ὀπῆς, ἀνέπνευσε βαθέως εἰς τὴν ἐλευθέραν και ἔνδοξον φύσιν τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὁ Τεσακὲ παραχρημα σχεδὸν εὐρέθη πλησίον του, και ἀμφοτέροι περιεκυκλώθησαν εὐθύς ὑπὸ τῶν ξένων, οἵτινες ἐδεξιούντο αὐτοὺς ἐγκαρδίως και ἐπεθύμουν νὰ μάθωσι πῶς ἀπέβη τὸ κυνήγιον, διότι και ὁ Ἰνδὸς και ὁ Βέρνερ ἦσαν καθημαγμένοι. Ὁ Βέρνερ ὅμως ἐθεώρει ὡς λέων πειναλέος κύκλω τοῦ πυρὸς, ὅπου τρυφερὰ τεμάχια θήρας και εὐχύλων Ἰνδιάνων ἐψήνοντο· μὴ προσέχων δὲ εἰς τὰς ἀπευθυνομένας πρὸς αὐτὸν ἐρωτήσεις, εἴλκυσε τὸ ἐγχειρίδιόν του, ἐνῶ ἐκάθητο παρὰ τὸ πῦρ, και ἤρχισε τὴν ἐφοδὸν κατὰ τῶν τροφῶν πρὸς πικρὸς ἄλλου, βεβαιῶν αὐτοὺς δι' ἀμφοτέρων τῶν πεπληρωμένων παρειῶν, ὅτι ἤθελε γίνεαι ἄφωνος ὡς ἰχθύς, ἕως οὗ κατέπαυε τὴν λυσσαλέαν πεινάν του.

Οἱ δὲ ἄλλοι γελῶντες ἐμιμοῦντο τὸ παράδειγμα του, και μετὰ ἐν σχεδὸν τέσσαρτον τῆς ὥρας, πάντα τὰ ἐπὶ τοῦ πυρὸς κρέατα ἐξηφανίσθησαν, και νέα τεμάχια διαπερασθέντα ἐπὶ νέων ξυλίνων ὀβελῶν, προεκάλουν νέην ἐφοδὸν· οὕτω δὲ ἐχαλαρώθη ἡ γλῶσσα τοῦ Βέρνερ, και ἐνῶ κατέπινε ποτήριον θερμοῦ καφῆ ὑπὸ τοῦ Ρέδαμ παρασκευασθέντος δι' αὐτόν, ἤρχιζε νὰ διηγῆται εἰς τοὺς ἀρραξαζομένους προσεκτικῶς περὶ τῶν δυσχερειῶν και τῶν κινδύνων, ἅτινα ὑπέστησαν, και πῶς ὁ Τεσακὲ ἔσωσε δις τὴν ζωὴν του. Ταῦτα εἰπὼν ἔτεινε πρὸς τὸν παρακαθήμενον μελαψὸν υἱὸν τοῦ δάσου, καταδροχθίζοντα ἤδη λίαν εὐχαρίστως μὴρὸν Ἰνδιάνου, τὴν δεξιάν του, και ἔθλιψε τὴν βερυπωμένην χεῖρα αὐτοῦ ζωνῶς και ἐγκαρδίως λέγων·

«Τεσακὲ, μὲ εὐηργέτισες, δὲν θὰ τὸ λησμονήσω, και δὲν θὰ ἦναι σφάλμα μου, ἐὰν δὲν εὐρω περιστασιν νὰ σοῦ ἀποδώσω τὰ ἴσα».

«Ὁ λευκὸς ἀδελφός μου ὁμιλεῖ καλῶς», ἀπεκρίθη ὁ Ἰνδὸς, ἀποσπῶν τὴν χεῖρά του ἐκ τῆς τοῦ Γερμανοῦ, και προβαίνων εἰς τὴν ἀσυχλίαν του· «ἀλλὰ δὲν εἶναι τὸ πρῶτον μονοπάτι, τὸ ὅποιον ἐπεράσαμεν ἑμοῦ, και οὔτε τὸ τελευταῖον θὰ ἦναι. Ὅταν ὁ Τεσακὲ στρατοπεδεύῃ τὴν νύκτα, τὸ δέρμα τοῦ βονά-

σου προφυλάττει πάντοτε δύο ἀνθρώπους ἐκ τῆς βροχῆς. Ὁ Τεσακὲ και ὁ λευκὸς ἀδελφός του εἶναι ἐν»!

«Και σὰς ἤκουσαν τὰ κηρία ἕως εἰς τὸ τέλος»; ἠρώτησεν ὁ Ρέδαμ. «Νὰ πάρ' ἡ κατάρρα, ἐμείναιτε περισσότερο, ἀπὸ δεκακοτῶ ὥρας εἰς τὴν ὀπῆν»!

Ἐτελειώσαν, και ἠναγκάσθημεν νὰ περιπατῶμεν εἰς τὸ σκότος», ἀπεκρίθη ὁ Βέρνερ. «Νὰ σοῦ εἰπῶ, Ρέδαμ, τὸ σκότος ἦτο τόσον πυκνὸν ἐκεῖ κάτω, ὥστε ἠμποῦρεις νὰ τὸ κόψης μὲ τὸ μαχαίρι· και ἔπειτα τὸ ταξίδιον μέσα εἰς τὰ νερά περὶ φρίττω ἀκόμη, ὅταν συλλογίζομαι, ὅτι πρέπει νὰ τὰ περάσω και πάλιν διὰ νὰ πάρω τὸ ραβδωτόν μου».

Ἐφέρετε τὴν ἄρκτον πλησίον εἰς τὴν εἴσοδον», ἠρώτησέ τις τῶν κυνηγῶν.

«Κεῖται πλησίον τοῦ δένδρου ἐκεῖ κάτω».

«Αἱ φλόγες τῆς πυρᾶς αὐτῆς ὑψοῦνται και φθάνουσιν εἰς τὰ σύννεφα», ἀνέκραξεν ἄλλος τις, ἐνῶ μόλις ἑκατὸν πόδας μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, εὐρίσκονται τόσον λαμπροὶ μῆροὶ ἄρκτου. Δότε μας βοήθειαν παιδιὰ!» ἐξηκολούθησεν, ἀνασηκωθεὶς και λύσας μακρὸν σχοινίον ἐκ τῆς χαίτης τοῦ ἵππου του, ὅστις ἔβασκεν ἡσύχως ὀλίγας ὀργυῖας μακρὰν. «Ὁ Βέρνερ δύναται νὰ καταβῆ και πάλιν και νὰ δέσῃ τὸ σχοινίον εἰς τὸ πτώμα τῆς ἄρκτου—αὐτὸς εἶναι ἀκόμη κατάβρεκτος—και ἐνῶ θὰ ζητεῖ τὸ ραβδωτόν του, ἡμεῖς θὰ φέρωμεν τὴν γραῖαν φίλην μας εἰς τὸ φῶς».

«Καλόν»! εἶπεν ὁ Βέρνερ, «Εὐχαριστῶ, ἀλλ' ἔχει κανεὶς ἀπὸ σὰς λαμπάδα; διότι ἤθελα νὰ ἔχω φῶς, και ἐκτὸς τούτου δὲν ἤξερῶ, ἐὰν θὰ ἠμπορέσω νὰ εὐρω τὴν ὀπῆν εἰς τὸ σκότος».

Ἐδῶ ὑπάρχει ἐν»! εἶπε κυνηγός τις, λαβὼν χονδρὴν λαμπάδα ἐκ τῶν πτυχῶν τῆς χλαίνης του, «και ἂν χρειάζησαι συνοδίαν, ἔρχομαι μαζί σου».

«Σ' εὐχαριστῶ, σ' εὐχαριστῶ», εἶπεν ὁ Βέρνερ, ἐνῶ ἤναπτε τὸ φῶς και ἐπλησίαζεν εἰς τὴν ὀπῆν, εἶναι ἀνωφελές, και ἐπομένως θὰ βραχῆς χωρὶς λόγον· τὸ διάστημα εἶναι μικρὸν, και θὰ φθάσω ὀγγίλωρα. Ρίψε μου κάτω τὸ ἄκρον τοῦ σχοινοῦ».

Ταῦτα εἰπὼν ἐγένετο ἄφαντος πάλιν εἰς τὴν ὀπῆν και ἔδωκεν εὐθύς τὸ σημεῖον τῆς ὑψώσεως· ἀλλ' ὁ Τεσακὲ φοβούμενος μήπως ἀπλοῦν τὸ σχοινίον κοπῆ ἀπὸ τὸ ὑπερβολικὸν βάρος, ἔρριψε κάτω και ἄλλο ἐν, διὰ τοῦ ὁποῖου ὁ Βέρνερ, ἔδεσε τοὺς πόδας και τὸ σῶμα τοῦ ζώου, και διὰ τῶν ἠνωμένων ἀγῶνων και τῶν κραυγῶν τῶν κυνηγῶν, ἡ ἀποκτηθεῖσα μετὰ τοσαύτης δυσκολίας λεία ἔκειτο πλησίον τοῦ πυρὸς, χαιρετηθεῖσα διὰ μεγάλων ὑλακῶν τῆς ἀγέλης τῶν κυνῶν, οἵτινες περιεκύκλωσαν και ἔλειχον τὸ πτώμα. Εὐθύς μετὰ ταῦτα τεθείσης πάλιν εἰς τὴν θέσιν τῆς τῆς κλίμακος, τὴν ὁποίαν εἶχον ἀφαίρειται πρὸς εὐχερτεστέραν ἀνύψωσιν τῆς ἄρκτου, ἐφάνη και ὁ Βέρνερ μὲ τὸ ραβδωτόν του, και εὐρεν εἰς τοὺς εὐχύμους μῆροὺς τῆς ἄρκτου ἀμοιβὴν, μικρὰν ὅμως παραβαλλομένην πρὸς τοὺς κινδύνους εἰς οὓς ἐξετέθη. Ἀμφοτέροι δὲ ὅτε Τεσακὲ και αὐτὸς ἦσαν τῆς γνώμης νὰ μὴ κατα-

θῶσι πλέον εἰς τὸ σπῆλαιον, καὶ εἴκοσι ἄρκοι ἂν ἦσαν ἐντὸς αὐτοῦ διότι, καθὼς οὐχὶ ἀλόγως παρετήρησαν ὁ Ἰνδὸς, ὑπῆρχε «πολλὸν ἀγῶν καὶ ὀλίγον κρέας.»

ΠΟΙΚΙΛΑ

Τὸ τρίχαπτον ἢ κοινῶς δαντέλλα λέγεται πρῶτον εὐρεθὲν ἐν Αἰγύπτῳ καὶ τῇ Ἑλλάδι· ὀλίγον δὲ πρὸ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς κατασκευάζετο καὶ ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Φλάνδρᾳ. Ἡ ἀρίστη νῦν κατασκευάζεται ἐν Βελγίῳ, Γαλλίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ. Ἐν Βελγίῳ 150,000 γυναῖκες ἀσχολοῦνται εἰς τὴν κατασκευὴν αὐτῆς· ὑπάρχουσι δὲ καὶ 900 σχολεῖα, τὰ πλεῖστα ἐν μοναῖς, διδάσκοντά τὴν κατασκευὴν αὐτῆς. Ἡ πρὸς ταύτην χρησιμεύουσα κλωστή εἶναι λίαν λεπτὴ ἐπωλήθη δὲ καὶ μέχρι 12500 φρ. τὴν λίτρον! Διὰ τοῦτο ἡ δαντέλλα εἶναι πολυδάπανον κόσμημα. Ὑπολογίζεται ὅτι 500,000 ἐργατῶν δαντέλλας ὑπάρχουσιν ἐξ ὧν τὸ ἕμισυ ζῆ ἐν Γαλλίᾳ. Ἡ βασίλισσα Βικτωρία ὅπως ἀνακουφίσῃ τὴν πενίαν τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ κατασκευαστῶν τῆς δαντέλλας διέταξε τὸ νομισμὸν αὐτῆς φόρεμα νὰ κατασκευασθῇ παρ' αὐτῶν, ἐκόσθησε δὲ 25,000 φρ. Δύο τῶν θυματέρων τῆς καὶ ἡ πριγκίπισσα τῆς Οὐαλλίας ἐπραξαν ταῦτό. Ἐν Νοτιογγαλίᾳ κατασκευάζουσι δαντέλλαν διὰ μηχανῶν.

* * * Ἡ βουλὴ τῶν Ἡν. Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς ἐψήφισε νόμον δι' οὗ περιορίζεται ἡ μετανάστευσις τῶν Κινέζων εἰς τὴν χώραν. Ἀπαγορεύει εἰς πῶσινα νὰ κοιζῶσιν εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας πλειότερους τῶν 15 Κινέζων εἰς ἓνα πλοῦν.

* * * Τὸ ποσὸν τοῦ ὕδατος τοῦ ἐκ τοῦ καταρράχτου τοῦ Νιαγάρα καταπίπτοντος καθ' ὥραν ζυγίζει 100 ἑκατομμύρια τόνους. Πρὸς ἕγερσιν τοσοῦτου βάρους εἰς τὸ σημεῖον ἐξ οὗ καταπίπτει, θά ἐγχειάζετο ἡ κατανάλωσις 260 εκατ. τόνων γαιανθράκων κατ' ἔτος· ὅσον εἶναι τὸ καταναλισκόμενον νῦν ποσὸν ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ.

* * * Ὁ ἥλιος ἔλαμψε ζωηρὸς ἐν Ἀγγλίᾳ κατὰ τὸ ἔτος 1878 ἐπὶ 1250 ὥρας ἤτοι 28 ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ἐκ τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῶν ὥρῶν (4454), καθ' ἃς εἶναι ὑπεράνω τοῦ ὀρίζοντος. Διὰ τοῦτο ὁ Βύρων ἀνόμασε τὴν Ἑλλάδα «γῆν τοῦ ἡλίου.»

* * * Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1851 μέχρι τοῦ 1878, 28,000 πρόσωπα ἀπώλοντο ἐν τοῖς μεταλλείοις τῆς Ἀγγλίας κυρίως ἐν τοῖς ἀνθρακωρυχείοις.

* * * Κατὰ τὸ ἀπὸ τὸν ἔτος ἐν τῷ Ἡνωμένῳ Βασιλείῳ τῆς Ἀγγλίας ἐδηλώθησαν 1,522,525 γεννήσεις, ὁ ἀριθμὸς δὲ τῶν θανάτων ἀνῆλθεν εἰς 716,165. Αἱ γεννήσεις ἀναλογουσι πρὸς τὸν ὅλον πληθυσμὸν ὡς 34 ἐπὶ 1000 οἱ δὲ θάνατοι ὡς 21 ἐπὶ χιλίων.

* * * Κατὰ τὸ ἔτος 1877 διήλθον διὰ τῶν ταχυδρομικῶν γραφείων τῆς Ἀγγλίας 1,477,828,200 ἐπιστολαί, ἐπιστολικά δελτάρια, ἐφημερίδες κτλ. Ὁ ἀριθμὸς τῶν δελταρίων μόνον ἀνῆλθεν εἰς 102,237,300. Πόσον ἤθελεν εὐεργετηθῆ τὸ ἑλληνικὸν κοινὸν ἐὰν εἰσῆγοντο τὰ δελτάρια ἀντὶ 5 λεπτῶν ἕκαστον διὰ τὴν ἐσωτερικὴν ἀλληλογραφίαν.

* * * Τὸ πολυαριθμότερον τῆμα τῶν Δερβισῶν εἶναι τὸ τῶν περιστρεφόμενων ὧν αἱ θρήσκευτικαὶ τελεταὶ συνίστανται εἰς φανταστικούς χοροὺς τάχιστα ἐκτελουμένους ὑπὸ τὸν ἦχον μουσικῆς αὐλοῦ. Ἄμυ ὡς ἡ μουσικὴ πύση ἀμείωσις σταματᾷ οὐχὶ δὲ σπανίως πίπτουσι ἀναίσθητοι χαμαί. Ἐν τῇ τελετῇ ταύτῃ μνημονεύουσι τοῦ ἱδρωτοῦ αὐτῶν Μεθυσθεὶ Ζελαδὸν ἐλ' Ρουμὶ, Πέρσαν ποιητοῦ ἀποθανόντος ἐν ἔτει 1262 π. Χ. βεβαίως δὲ ὅτι ὁ ἀνθρώπος οὗτος θαυμασίως περιστρέφετο ἐπὶ τίσσχαρς ἡμέρας ἄσιτος ἐνῶ ὁ σύντροφος αὐτοῦ Χόνζα ἐπαιξε τὸν αὐλόν.

* * * Τὸ ὕδωρ τοῦ Γάγγου ποταμοῦ θερμαίνεται παρὰ τῶν

Ἰνδῶν ὡς ἱερὸν μετακομιζόντων αὐτὸ εἰς πάντα τὰ μέρη τῶν Ἰνδιῶν πρὸς χρῆσιν ἐν ἱεραῖς τελεταῖς. Οἱ Βραχμῖνοι πωλοῦσι τοῦτο εἰς τοὺς πιστοὺς ἀντὶ χρημάτων.

Ἡ «Ἐφημερίς» συσταίνουσα τὸ ἡμέτερον φύλλον λέγει :

«ΑΘΗΝΑΙΣ, ἐφημερίς μετὰ οἰκονογραφίῶν. Διὰ τοῦ ἄρτι ἐκδοθέντος 24ου αὐτῆς ἀριθμοῦ ἡ κομψὴ «Ἀθηναῖς» συνεπλήρωσε τὸ τρίτον αὐτῆς ἔτος. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὀλονὲν ἐβελτιοῦτο καὶ ἀνεπτύσσετο δι' ἐκλεκτῆς ὕλης καὶ εἰκονογραφικῶν σχετιζομένων πρὸς τὰ σύγχρονα, ὥστε κατέστη εὐάρεστος εἰς τοὺς κύκλους τῶν οἰκογενειῶν καὶ χρήσιμος εἰς τὴν πρώτην ἀνάπτυξιν τῶν ἀναγνώστων. Πραχρωῦσα δ' εἰς τὴν ἡλικίαν γίνεται ἐν μέτρῳ φιλάρεστος τόσον, ὥστε μόνον τὴν καλαισθησίαν νὰ ἐξεγείρῃ, οὐχὶ δὲ καὶ τὸ φιλοδάπανον, διότι ἡ συνδρομὴ τῆς εἶναι ἀναλόγως μικροτάτη ἢ 3 κατ' ἔτος.»

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Ἀθηναῖδος» προσφέρει εἰς τὸν ἀποστέλλοντα τὰ χρήματα 10 νέων συνδρομητῶν ἐν ἀντίτυπον «Τὰ Εὐρισκόμενα τοῦ Σολωμοῦ» ἢ ἓνα τόμον τῆς Ἑρμηνείας τῶν Εὐαγγελίων ὑπὸ Γ. Κωνσταντίνου.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ κκ. συνδρομηταὶ δύνανται ν' ἀποστείλωσι τὰς συνδρομάς των διὰ γραμματοσήμου ἑλληνικοῦ, ἀγγλικοῦ καὶ γαλλικοῦ.

Εἰς τοὺς πληρόνοντας τὴν συνδρομὴν τῆς «Ἀθηναῖδος» δίδεται Δ ω ρ ε ἄ ν χρωματισμένην εἰκῶν.

«Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ» ἄπαξ τοῦ μηνὸς ἐκδιδομένη μετὰ 4 εἰκονογραφίῶν. Εὐχόμεθα εἰς τὴν συνάδελφον καλὴν ἐπιτυχίαν.

«Οἱ Πελασγοὶ ἐν τῷ Ἑλληνισμῷ» σὺν παραρτήματι περὶ Βλάχων καὶ Βουλγάρων, ὑπὸ Θ. Α. Πασχίδου. Συσταίνομεν τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ φυλλαδίου τούτου.

Εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς ΑΘΗΝΑΙΔΟΣ εὐρίσκονται τὰ ἐξῆς Περιοδικά: Ο' Α', Β' καὶ Γ' Τόμος τῆς Ἀθηναῖδος ἕκαστος φρ. 3.

«LECTURES ILLUSTRÉES POUR LES ENFANTS» ἐκδιδομένη ἐν Λωσάνῃ τῆς Ἑλβετίας εἰς φυλλάδιον 16 σελίδων κατὰ μῆνα καὶ κοσμοῦμενον διὰ 4 ἢ 5 ὥρασιότατων εἰκόνων. Τιμὴ συνδρομῆς ἑτησίως προπληρωτέας φρ. 2.50.

«L'AMI DE LA MAISON» μηνιαῖον περιοδικὸν ἐκδιδομένη ἐν Παρισίοις εἰς μέγα φύλλον κοσμοῦμενον διὰ τριῶν εἰκόνων ὧν ἡ μία καλύπτει ὅλοκληρον τὴν πρώτην σελίδα. Τιμὴ συνδρομῆς φρ. 3.

ΣΗΜ. Ἐπίσης εὐρίσκονται καὶ βιβλία Ἀγγλικά καὶ Γαλλικά κομψῶς δεδεμένα.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Βιβλιοδοτεῖον Κ. Α. Γεράρδου, ὁδὸς Γιοργαντζιλάρ ἀριθ. 100.